

## Arrest

nr. 229 341 van 27 november 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X  
handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:  
1. X  
2. X  
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP  
J. Swartenbroucklaan 14  
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. WARLOP.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoekers dienden op 29 september 2017 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.*

*2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:*

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)*

*6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

*3. In de bestreden beslissingen, waarbij verzoekers hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat hun ouders hier een verzoek om internationale bescherming indienden op 27 oktober 2015. Op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet werd dit verzoek ook in naam van verzoekers als vergezellende minderjarigen ingediend. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 15 december 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van hun asielaanvraag. Hun ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 191 781 van 8 september 2017. Op 17 mei 2018 dienden hun ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 1 augustus 2018 werd dit door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. De Raad heeft hun beroep verworpen bij arrest nr. 216 512 van 7 februari 2019.*

*Uit het administratief dossier blijkt dat hun verzoek om internationale bescherming deels berust op dezelfde gronden die hun ouders ter staving van hun verzoek aanbrachten. Zij stellen dat hun oom A. iemand vermoordde en nadien vluchtte. Zij verklaren dat hun vader als politieagent iemand arresteerde omwille van drugsfeiten. Nadien zou diens familie hun vader hebben bedreigd en hun broer hebben vermoord. Hun tante werd later ook bedreigd nadat men te weten kwam dat ze hun vader had geholpen. Ze diende hierdoor ondertussen naar Turkije te vluchten. Zij beweren dat het in Irak heel slecht is, er is immers bijna geen water. Hier in België verblijven zij in een kleine kamer in het opvangcentrum en dienen zij er op de grond te slapen. Zij willen graag verhuizen naar een huis en hier naar school blijven gaan om later bijvoorbeeld dokter te kunnen worden. Zij halen tevens aan dat verzoekster bij terugkeer naar Irak gedwongen zou worden een hoofddoek te dragen en dat ze op jonge leeftijd zou moeten huwen. Tweede verzoeker zou de Iraakse nationaliteit niet hebben. Verzoekers zouden zich tevens niet goed meer kunnen uitdrukken in het Arabisch.*

*Ter staving van hun verzoek leggen zij de volgende documenten neer: identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, een medicatiedoosje met Rilatine en enkele psychologische attesten.*

*4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerleggen, noch ontkrachten.*

*5. Een algemene verwijzing naar het profiel van hun vader, en artikels en rapporten omtrent o.a. de positie/situatie van vrouwen in Irak, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.*

*Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.*

*Betreffende verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.*

*6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.*

*7. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekers geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 augustus 2019, voeren verzoekende partijen vooreerst aan dat hun vader een bijzonder profiel heeft en zij om die reden in gevaar zijn bij terugkeer naar Irak. Voorts wijzen zij op de medische attesten van eerste verzoeker waaruit blijkt dat hij speciale psychisch, medische bijstand nodig heeft. Verzoekende partijen vervolgen dat hun vader ernstig ziek is en een (hart)operatie moet ondergaan. Tot slot stellen verzoekende partijen dat de actuele veiligheidssituatie moet worden nagekeken nu de situatie met de dag veranderd. Verzoekende partijen wijzen op de manifestaties die vandaag worden gehouden in Irak.

De Raad beslist de zaak voort te zetten op 8 november. Verzoekende partijen hebben verschillende medische documenten laten geworden.

Ter terechtzitting lichten verzoekende partijen bij monde van hun moeder toe, dat de vader gisteren (op 7 november) een hartoperatie heeft ondergaan en dat zijn situatie op dit moment delicaat is. Voorts wordt nogmaals op de zeer moeilijke situatie gewezen van eerste verzoeker.

4.2. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de bij aanvullende nota van 5 november 2019 gevoegde medische verslagen blijkt dat de vader van verzoekende partijen ernstige medische problemen kent en mantelzorg behoeft, hun moeder nood heeft aan psychologische en opvoedkundige hulp en ondersteuning, en eerste verzoeker gediagnosticeerd is met PTSD in wat zich uit in onder meer ernstige gedragsstoornissen en geregeld opgevangen wordt door gastgezinnen.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat het gezin zich in een zeer kwetsbare positie bevindt en dat deze kwetsbare positie een weerslag kan hebben op de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal dient bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming de fragiele toestand van het gezin mee in rekening te brengen en dient te onderzoeken of hun kwetsbaar profiel, gelet op het willekeurig geweld in Basra, persoonlijke omstandigheden betreffen die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, worden de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 mei 2019 worden vernietigd.

### **Artikel 2**

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS